

der, fordi Forholdet er nu en Gang saadan, at vi her i Folketinget kunne foreslaa og vedtage lige saa mange Forslag, som vi ville, om at denne Fæstning skal nedlægges; saa længe de sige Nej oppe i det andet Ting, saa er nu en Gang vor Forfatning saadan, at den ene Lovgivningsfaktors Nej er stærkere end de to andres Ja. Og derfor staar ogsaa Fæstningen endnu den Dag i Dag, og den vil sikkert ogsaa blive staaende, til vi blive enige om at sætte noget andet i Stedet. Thi det er dette, jeg har imod Kommissionens Forslag, at det vil være fuldstændig haabløst at faa Højre til at gaa med til at nedlægge denne Befæstning uden at man sætter noget som helst andet i Stedet. Jeg tror, det er for sangvinsk at tro, at Højre, som har ofret Millioner af deres egne Lommer, til at faa denne Fæstning rejst . . . (Afbrudelse). Ja, det have de jo, det nytter ikke at nægte det. (*En Stemme*: Hvornaar?). De have jo samlet Penge ind til Garderhøjfortet. Men de have sat deres politiske Eksistens ind paa at faa denne Fæstning, og jeg kan sige, at de have sat deres politiske Magt og Indflydelse over Styr paa dette Befæstningsspørgsmaal. Og at de saa skulde gaa ind paa at nedlægge en Fæstning uden at sætte noget som helst andet i Stedet, det anser jeg for fuldstændig haabløst. Nu ere vi jo alle enige om, at vi kunne faa Fæstningen nedlagt, og det, som Striden staar om, er, hvad der skal sættes i Stedet derfor, og derom er det, at Meningerne ere divergerende.

Det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) mener nu, at vi kunne nøjes med disse to Fløjforter, saa er Mobiliseringen sikret og Byen ogsaa sikret mod en Overrumpling. Regeringen og de sagkyndige mene, at vi skulle have 2—3 Smaaforter til at fylde Mellemrummet ud. Jeg er jo ikke sagkyndig, men jeg har den Tro og den Tillid, at naar de sagkyndige ere gaaede med til dette og have godkendt denne Ordning, selv om de saa hellere vilde have beholdt Landbefæstningen, som den er, maaske ogsaa med nogen Supplering, nogle Smaaforter udenom, saa maa de vel være komne til den Erkendelse, at det er, hvad vi kunne nøjes med, og saa burde vi tage det for at faa en endelig Løsning og Udgang af denne lange og skarpe og bitre Strid, som har været om dette Spørgsmaal. Naar jeg til Trods for, at jeg er en Tilhænger af Københavns Landbefæstning, er gaaet med dertil, saa er det væsentlig, fordi efter de Oplysninger,

som jeg har hørt, der ere fremkomne, er Byen rykket saa nær ind paa selve Fæstningen, at der er Fare for, at Byen kan blive udsat for Bombardement fra Landsiden, hvorved der kan gaa uhyre Værdier tabt, og saa mener jeg, at naar vi gøre det, som her foreslaas, maa vi vel opnaa den Sikkerhed for Mobilisering og mod Overrumpling, som de sagkyndige anse for tilstrækkelig.

Saa er der jo sagt, at det er en ny Fæstning; nogle sige, at det er ikke en ny Fæstning, og andre, at Landbefæstningen, i alt Fald i Princippet, er godkendt, hvis vi vedtage den. For mig maa de kalde den, hvad de ville; jeg har ikke noget imod, at de kalde den en ny Fæstning; jeg saa maaske helst, at det var en Fæstning. Men hvad nu Princippet angaar, saa er det jo et Spørgsmaal, om det Princip: Københavns Landbefæstning ogsaa vil være godkendt med de to omtalte Fløjforter ved Vedbæk og Mosede. Det er Kystforter, der høre med til Søbefæstningen.

Men disse Søforter, baade de nye og de gamle, ere de ikke saadan et Slags militære Amfibier, som leve baade i Vandet og paa Landet. Sikker er det, at disse Kystforter og Kystbatterier vende den ene Side mod Søen og kunne skyde ud imod Søen og altsaa holde Skibene fra at lægge sig saa langt ind, som Skudvidden er, men lige saa sikkert er det, at de vende den anden Side mod Land og kunne skyde derind efter, denne Skudlinie kan heller ingen passere uden at risikere at blive saarede. Derfor mener jeg, at naar der kun er Tale om et Princip, er det et Spørgsmaal, om dette ikke lige saa godt er fastslaaet med disse to Kystforter, som naar vi lægge de andre Smaaforter der, men hvad der ligger Regeringen og en Del af Venstre, som hidtil har taget Afstand derfra, imellem, er jo, saa vidt jeg ved, disse tre Smaaforter ved Furesø, Søndersø og Ledøje. Det er det hele, som Striden staar paa, og det er det, jeg synes: Ere disse Smaaforter, som i mine Øjne ere meget smaa, ikke vel lidt til, at man skulde risikere at vælte hele dette store Læs, at faa Løsningen af dette store Spørgsmaal til at strande i en uoverskuelig Fremtid, at vælte ikke alene den Regering, som nu sidder, men i Stedet for at samle Venstre til et enigt, stort og stærkt Flertal maaske splitte det ad i Stumper og Stykker. Jeg ser saaledes paa det, at det vil være umuligt for en enkelt Mand at samle et saa stort Flertal af